

ALLE FOTO: IVÁN KVERME

Huskestue

Erik Sture Larre intervjuet av Niels Chr. Geelmuyden.

- **Det jeg gleder meg mest til** med å bli gammel, er all tiden jeg kommer til å få.

Erik Sture Larre er i sitt åtteogtjue-årige leveår og har nettopp sluppet oss inn i sitt hvite palass. Milorg-lederen, nestenmilliardæren, hockeypresidenten, forretningsadvokaten, børshaien, velgjerningsmannen, sosialisten, markalovens far. Herskapshuset i Madserud allé leder tanken hen på Bob Hope, som i sin tid avviste å stille opp som presidentkandidat i USA med den begrunnelse at hans kone motsatte seg å flytte inn i et mindre hus. Når det gjelder Larres bedre halvdel, vil det seg slik at hun fyller 80 år i dag. Det er så mye ved Erik Sture Larre at man nesten ikke vet hvor man skal begynne. Men det er heller ikke noe problem, for han begynner av seg selv.

- Dessverre har jeg ikke hatt anledning til å rydde unna disse haugene med dokumenter. Det gamle arbeidsværelset mitt er oppe, men min kone ønsker at jeg skal sitte her nede og jobbe. Hun er i rullestol, forstår dere. Nå er jeg kommet i den situasjon at jeg ikke har tid til å dø. Men jeg har da gjort noen forsøk.

- På å rydde?

- Nei, på å dø. I fjor presterte jeg å få lungebetennelse. Sannelig klarte jeg det samme nå i mars. Dagen etter utskrivningen dro jeg til Tromsø i tju minus. Etterpå sa legene at de ikke trodde noen kunne være så tjukke i huet. Mesteparten av disse papirene vedrører prosjektet mitt på Frognerse-teren. Advokatvirksomheten trappet jeg ned fra første januar i år, men fortsatt har jeg en bråte tillitsverv i ulike representantskap, valgkomiteer og den slags.

- Er det fortsatt slik at du nødig legger deg før børsen i New York stenger?

- Jeg legger meg stort sett mellom fire og sju om natta. Noen synes det er

sent, men jeg har alltid vært håpløs når det gjelder sengetid. Om to og et halvt år fyller jeg 100. Jeg hadde ikke gjort regning med å bli så gammel. Særlig ikke under krigen.

Jeg ser meg måpende omkring i det museale raritetskabinettet av et hjem. Blant millioner av gjenstander råder

Jeg ble sosialist av å møte de fattige speiderne på Grünerløkka.

Larre også over et komplett juridisk bibliotek fra 1811 til i dag. Hva med den blinkende rustningen i trappen? Er det yrkesbekledning fra tidlige år?

- Nei du, den rustningen har tilhørt Filip den annen av Spania. Jeg kjøpte den på Prado-museet. Sånn sett burde den være ekte.

Når man blir så gammel som Larre, begynner stemmeleiet nesten å bli som blant narkomane. Med all mulig rett både snakker og ler han i slow motion.

Fotball er bare en masse folk som løper omkring og spenner bein på hverandre.

Tross alt kom han til verden i Kristiania tre måneder før skuddene i Sarajevo, på luftskipenes tid.

- Jeg husker tydelig da far kom hjem fra første verdenskrig. Han hadde vært nøytralitetsvakt og fortsatte i flere år som minerydder i marinen. "Nå får det holde," sa mor til slutt. Da begynte han i Tollvesenet. Min far var høyremann. Han var attpåtil noe så fint som rodeleder. "Du skal være speider," sa far.

Men da jeg ble 11, var det fullt i Gamlebyen speidergruppe. Derfor begynte jeg på Grünerløkka - med full uniform. Flere av de andre mangla både lue og skjorte. Jeg syntes de fremstod som ureglementerte. Etter et år tid skulle jeg gi en beskjed til min patruljefører i Strømsveien 44. Den tallrike familien bodde på 15 kvadratmeter. Gradvis gikk det opp for meg at de andre ikke hadde råd til full uniform. Jeg ble sosialist av å møte de fattige speiderne på Grünerløkka. Da jeg begynte på Kristiania borger- og realskole, meldte jeg meg inn i Arbeiderpartiets barne- og ungdomsforening.

Offisersønnen må ha satt skrekk i barndomshjemmet med sin beslutning. Brått forvandlet fra bedrestilt borgergutt til kompiss og kampfelle av Martin Tranmæl.

- Jeg var bortskjemt som attpåklatt med tre eldre søsken. Det kan anbefales. Av min far fikk jeg seilbåt da jeg var åtte år. Ville jeg ha boksehansker, skøyter eller speideruniform, fikk jeg det. Så snart jeg hadde hørt om Korketrekern, fikk jeg kjælke. Og hadde du kjælke, kunne du få jente. Noe av viten var å holde rundt hverandre nedover.

- Begynte du med ishockey fordi du var brutal eller var det omvendt?

- Det hadde en annen målestokk. I Gamlebyen drev vi bare med friidrett og orientering. Lagidrett fikk jeg først sansen for gjennom fotballen på realskolen. Å spille fotball er gøy, men å se på er døden. Fotball er bare en masse folk som løper omkring og spenner bein på hverandre. Da er det noe annet med ishockey.

Huset fylles med ringelyder, smittende fra stue til stue. Han unnskylder seg og løfter det trådløse røret fra piddestallen ved sin side. Hvorpå han reiser seg for å overbringe røret til jubilanten, Ann-Mari, som triller nyfrisert og ▶

feststemt rundt i huset. Om noen timer skal dagen feires hos yngstesønnen Sten på Bygdø. Han har to barn med hekkeløperen Mari Bjone. Larre uttrykker glede over at hun er tilsluttet BUL – Bondeungdomslaget.

– Og så du som plaget politifolkene i din barndom fordi de var bønder.

– Ja. Min største glede som barn var å rope “bonde” til politiet og få dem til å springe etter kameratene og meg. Da løp vi ned i kjellere og gjemte oss. Til forskjell fra politifolkene visste vi alltid om en hemmelig utgang.

Via stasjonsmestersønnene på Lørenskog kom Larre i forbindelse

” Pokalene mine ble rett og slett spist opp under krigen.

med en venn av stasjonsmestersønnene på Grorud som het Larsen. Denne var medlem av Furuset, som innførte ishockey fra Amerika. Larre liker å si at de spilte med lave vant og bare blåste for mål eller dødsfall. Joda. I kroken ved peisen står en vase full av små hockeykøller. Ex-presidenten opplyser at det er køller med autografer. Hva med alle trofeene på toppen av peisen? Er det pokaler fra de ti idretts-grenene han har utmerket seg i?

– Jeg vant en mengde premier i ulike grener, men fikk ikke lov til å ha dem fremme. Premiesamlingen måtte oppbevares i en stor skuff under en av divanene. Mine foreldre ville ikke at jeg skulle blære meg. Sølv stod jævla høyt i kurs under krigen. Derfor sa jeg til foreldrene mine at de kunne bytte premiene mot flekk. Det gjorde de. Pokalene mine ble rett og slett spist opp under krigen.

– Sølvøyet på peisen er altså matreserve til neste krig?

– Det kan du si. I hvert fall er det ting jeg har skaffet meg etter krigen. Grunnen til at jeg avanserte raskt i Milorg og fikk fem tusen mann under min kommando, var at jeg hadde enormt mange kontakter innen idretten. Dessuten hadde jeg politiske kontakter direkte opp i sentralledelsen. Allerede i 1935 fikk jeg en samtale alene med statsminister Nygaardsvold. Rart at jeg som student fikk snakke med ham en hel time, men sånn var det. Jeg fortalte at jeg som artianer to år tidligere hadde vært på sykkelturné i Tyskland og at det fantes en livsfarlig mann ved navn Adolf Hitler som trolig

ville gape nordover. Mitt forslag var å få gutter fra arbeiderbevegelsen inn på befalsskoler for å være sikre på at de gjorde jobben når dagen ville komme. Det viste seg at jeg hadde rett. Jeg skjønnte hvor det bar.

Ved siden av studiene i jus og sosiologi jobbet Larre som sportsjournalist i Tidens Tegn. Taksten var grei. Ti øre linja. Allerede i 1936 ble han utnevnt til vitenskapelig assistent for sosiologi-professor Ewald Bosse.

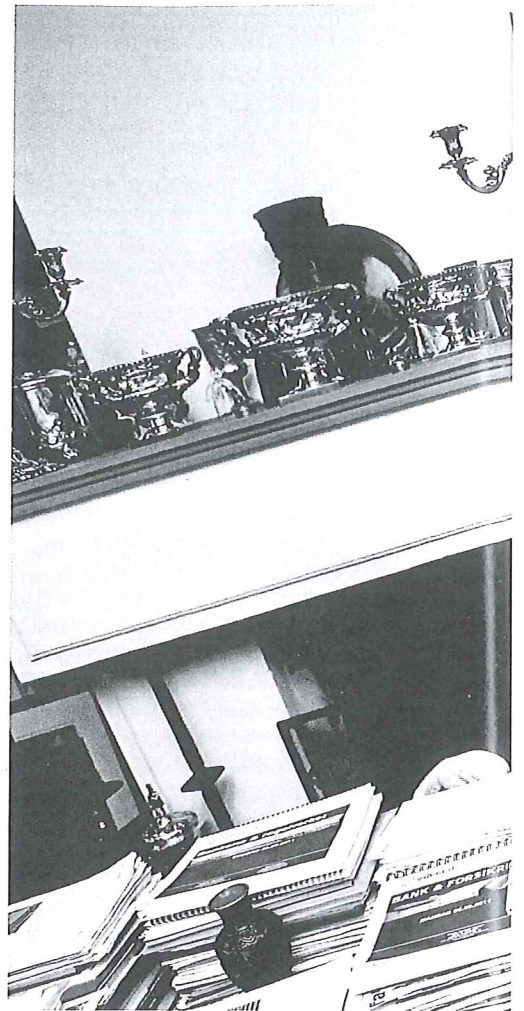
– Målet var å bli sosiolog. De fleste sosiologer fikk sin interesse for faget gjennom sosialismen. Hadde ikke krigen kommet, ville jeg blitt professor i sosiologi. Jeg hadde Rockefeller-stipendiat og var satt på til det.

I bokskapet her inne står samlede verker av Marx, Engels og Lenin. Så gir det mening at han nettopp her har satt opp et barskap formet som jordklode. Han hadde påbegynt sin doktorgradsavhandling om funksjonærenes stilling i samfunnet da krigen kom.

– Niende april melgte jeg meg på Akershus festning klokka sju om morgenen. “Dere får vente til dere får brev i posten,” sa vaktmannen. Jeg fortalte at Koht hadde gitt ordre om full mobilisering da han gikk på toget. Det interesserte ham ikke. Utpå dagen pakka jeg ryggsekken, tok på meg nikkers, skistøvler og gikk oppover Strømsveien. Jeg hadde hørt at de andre dro den veien. Det skulle være en norsk avdeling på Eidsvoll, men den klarte ikke jeg å finne.

– Mange mener at kommunistene øvet sterke motstand enn gutta på skauen?

– Kommunistene er blitt tilskrevet for liten ære i motstandskampen. Så lenge jeg var i felten, fungerte jeg som forbindelsesoffiser overfor kommunistene. Krig har aldri vært noe enkeltmannsforetak. Det er tilfeldig hvem som får oppdraget. Flere ganger har jeg hatt nytte av å være jævla god med maskingevær, men jeg har ikke gjort noen heltegjerninger. Det vil si: Alle som meldte seg til tjeneste var helter, for de kunne når som helst bli pekt på. Vi satte livet inn ved å melde oss. Jeg lå i dekning hos Paasche Aasen ved Olav Kyrres plass før pågripelsen. Tyskerne arresterte meg pussig nok den eneste dagen jeg var ubevæpnet. Hadde jeg båret våpen, ville jeg ikke sittet her nå. Jeg ble arrestert på kontoret i Pløens gate 8. Forværelsedamen sa at det var en mann som ville snakke med meg. På forværelset stod han derre Dønnum, som ble skutt like etter frigjøringen. Han ville snakke utenfor

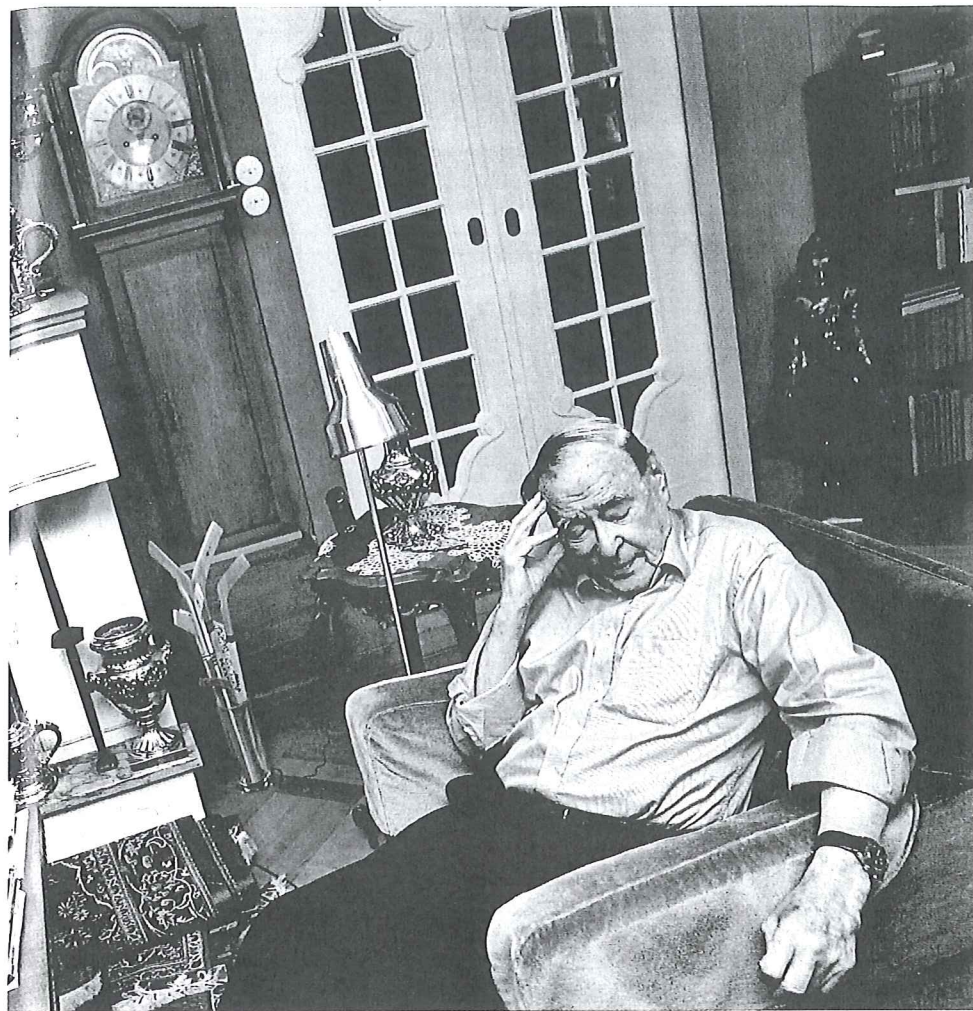
på gangen, hvor fire mann pekte på meg med maskinpistoler.

– Dette var fjerde februar 1943, to dager etter Stalingrads fall. Larre gnager de gamle fingrene mot hverandre. Fingre som har vært med i flere spill enn fingre flest, med mulig unntak av fingrene til morfar. Han spilte seg fra

” Tiltalebeslutningen mot meg omfattet sju dødsdommer.

gården Dillingø og tilhørende grunn.

– Tiltalebeslutningen mot meg omfattet sju dødsdommer. Jeg nekta og nekta under forhørene. Det medførte jævla mye juling. De slo meg på leggene og ørene til jeg svimte av. På det ene øret ble jeg døvt i lang tid. De sparka meg i magan sånn at syrefordelingen ble ødelagt i flere tiår. Jeg lå i cella med håndjern på ryggen og håndjern på beina. Ikke noe særlig etter å ha fått bank hele dagen. Dreit i bukka, ikke sant. Det var så fornedrende som

gikk av i 1981, hadde vi sendt en proposisjon til Odelstinget om ny markalov. Det første Willoch gjorde, var å trekke den tilbake. Fra 1946 til 1976 var mine fremste medspillere i markaspørsmålet tilsluttet Høyre. Dette var

Willoch bragte Norge inn i en jævlige situasjon og satte oss mange år tilbake. Derfor liker jeg ham ikke.

de verdikonservative, som nå er forsvunnet. Fra midten av 70-tallet dukket en ny og aggressiv del av Høyre opp. De mente at staten ikke burde blande seg i noe. Willoch virkeliggjorde de nyliberalistiske ungguttenes ideer som statsminister, og påførte det norske folk den ene krisen etter den andre. Willoch bragte Norge inn i en jævlige situasjon og satte oss mange år tilbake. Derfor liker jeg ham ikke.

- *Ble du ikke selv en av de største børsspekulantene under jappetiden?*

- Jovisst! Og forresten behøver du ikke å se på klokken. Ekspressbussen til Tjøme går ti over hver time. Du reker ikke den som går ti over fire.

97-åringen er, som han selv sier, forunderlig frisk fra halsen og opp. Ikke nok med at han klarer seg uten briller og høreapparat. Han har åpenbart samtlige rutetabeller for østlandsområdet lagret i cortex. Telefonkataloger har han aldri vært i behov for. Det går gjetord om "Lure Larre" blant byens aksjemeglere den dag i dag. Som daghandler med eierinteresse i mer enn 50 selskaper var han blant deres beste kunder. På dagtid gav ham dem millioner i kurtasje. Om natten gav han jypingene en følelse av å være trøtte gamlinger. Sannheten er at han lenge har vært bofast på listen over Norges rikeste. Han som under krigen bare eide rammen på sitt eget lommetørkle.

- Jeg har egentlig aldri gjort noen kjøp. Grunnen til at jeg begynte å plassere penger i fast eiendom var at jeg ville ha pensjon. Alderspension kom jo først i 1967. Skulle jeg gifte meg, måtte jeg også ha noe. Den gang hadde advokater lavere timelønn i snitt enn byråsjefer. Sistnevnte hadde en årslønn på ni tusen. Jeg tjente mer. Det jeg ikke brukte, kjøpte jeg fast eiendom for. Jeg kjøpte utbyggingsavtaler her og der. Ferdige bygårder begynte jeg først å kjøpe på 70-tallet. Etter hvert som jeg hadde nok eiendom, begynte jeg med aksjer og obligasjo- ▶

du kan tenke deg. Etterpå tilbragte jeg 28 måneder i enecelle, uten lufting, uten vask, uten besøk, uten lesestoff, uten å få skrive eller motta post. Det har nok preget meg en del. Kommandanten på Grini slapp meg ut et par dager før frigjøringen i den tro at jeg skulle spare ham. Han hadde vel fun-

net ut at jeg var den øverste militære på Grini. Jeg var sikker på at han kom for å skyte meg, dritings som han var. Du vet, det var i fangenskapet jeg ble Markavenn på min hals. Faren min dro meg ut i skauen fra jeg var fem. Senere var jeg speider. Lå mye i Marka i hæl-jene, som regel uten telt.

Alltid er det noen som lager kvalm. Det er Vegard Ulvang, Olsen i Maridalens Venner og Aslak Sira Myhre.

net ut at jeg var den øverste militære på Grini. Jeg var sikker på at han kom for å skyte meg, dritings som han var. Du vet, det var i fangenskapet jeg ble Markavenn på min hals. Faren min dro meg ut i skauen fra jeg var fem. Senere var jeg speider. Lå mye i Marka i hæl-jene, som regel uten telt.

Titalls millioner har han donert til kulturminnevern og friluftsmål opp gjennom årene. Nå har han bygget et friluftamfi av granitt ved Frognerseteren, hvor tusen mennesker vil kunne

sitte i fem tusen år før de må finne seg et annet sted. Det eneste problemet er at noen vriompeiser mener anlegget er i strid med markaloven, som Larre selv har formet.

- Alltid er det noen som lager kvalm. Det er Vegard Ulvang, Olsen i Maridalens Venner og Aslak Sira Myre. Sistemann har aldri vært på ski i Marka.

- *Hvordan vet du det?*
- Hakke anelse, men Stavanger-folk pleier ikke å gå på ski. Mesenen ler slik at han straks etter må rette på den grønne stolens armlenebeskyttere. Det finnes mennesker som den gamle kjempen ikke er veldig betatt av.

- Kåre Willoch har snudd i en rekke spørsmål med alderen, men dessverre ikke når det gjelder kampen mot Marka. Da regjeringen Brundtland

ner på 80-tallet. En periode hadde jeg to millioner aksjer i DnB, og var dermed bankens største private eier. Nå har jeg bare 400 000 aksjer i den banken. Det største kuppet var vel da jeg tok en opsjon på 15 kroner som ble løst inn for 48. Da jeg plutselig satt med mange penger ledig, kjøpte jeg grunnfondsbevis. Nå har jeg et par millioner av dem.

– Man sier du hadde brennevin i ryggsekken da du egenfollig skrittet opp Markagrensen gjennom 19 kommuner i 1965.

– Ja, men det må du ikke skrive. Det ble aldri trykket før kontraktene var signert. Jeg brukte bare brennevinet for å feire i etterkant, gjerne da på hyttetur. Min styrke har alltid vært at jeg kan snakke med folk.

Det ville seg slik at Einar Gerhardsen og Larre tilfeldigvis møttes ved Løvebakken i august 1945. Einar lurte på åssen det stod til. Hvis det var slik at Larre hadde lyst på et advokatkontor, kunne han bare stikke innom Gustav Sjaastad borte i LO. Gustav hadde ikke lenger bruk for advokatkontoret han kjøpte av Emil Stang i 1936. Få dager senere var Larre innehaver av Oslos største enkeltmannsforetak.

– Sluttet du med straffesaker i 1946 fordi det ikke lønnet seg?

– Allerede i studietiden besluttet jeg å avstå fra straffesaker. Etter krigen ble jeg utsatt for press i mange retninger. Noen ville at jeg skulle bli statsadvokat, andre politimester. Jeg vassa i tilbud. Einar spurte om jeg ville være justisminister. Jeg avsto fordi jeg er sånn som plutselig kan komme til å si "kjøss meg i ræva".

Bokseren, bryteren, hockeyspilleren ler så lang han er. I praksis har han nesten aldri meldt seg inn en organisasjon uten å bli dens øverste leder i løpet av kort tid.

– Den egentlige grunnen til at jeg avsto var en annen. Da jeg slapp ut av fengselet, var jeg fast bestemt på aldri mer å være fanget. En statsrådstilling er i mine øyne et fengsel. Jeg ville sett meg om ti ganger før jeg gikk over gata på rødt. Årene i enecelle har gjort meg uvanlig opptatt av frihet. Derfor har jeg ikke hatt fast jobb siden 1945. Jeg har avslått alle jobbtillbud. Bortsett fra at jeg tok noen landssviksaker i regi av Erik Solem, eller Erik Blodøks som han ble kalt. Jeg hadde den første økonomiske landssviksaken og den første frontkjempersaken i byretten. Jeg ble også tilbudt å være statsadvokat under avisoppgjøret, og medvirket på den måten til å få samtlige norske avi-

Einar spurte om jeg ville være justisminister. Jeg avsto fordi jeg er sånn som plutselig kan komme til å si "kjøss meg i ræva".

ser på beina. Mye i boka til Guri Hjeltnes kommer fra meg.

– Mange mener at Aftenposten fikk et varig forsprang på de andre ved å løpe okkupasjonsmaktens ærend under krigen.

– Det medfører riktighet. De folkene som eide og stelte med Aftenposten oppførte seg som pøbler. Avisen fikk det forsprang som avisen fortsatt har.

– Opplever du at kapitalismen er blitt råere i din tid som utøver?

– Problemet med dagens kapitalisme er at støvsugersegerne har for stor makt. Jeg pleier å si at rikdom

Bessheim, like før det stuper ned til Vågå. Der er det utedass og vann i beken. Ikke strøm eller noe. Det tar to og en halv time å bære provianten til døra.

– Når var du der sist?

– Kona og jeg var der regelmessig til jeg passerte åtti. I går satt jeg og tenkte på han ordføreren oppi der. Kanskje maktbegjær og seksuelt begjær handler om det samme. Dette med å få alt slik man vil. Det er en uhyggelig sammenheng.

– Selv ble du først far i en alder av 47.

– Jeg hadde ikke tid til å ha barn før det. Det rare med å skulle gifte seg og få barn, var at det ikke opptok meg så veldig. Selvfølgelig var jeg opptatt av kvinner, men jeg hadde ikke tid til varig pleie. Jeg har aldri tråkket ned dørstokken hos noen.

– Kan frihetsbehovet etter krigen ha gitt seg utslag i treg forplantning?

– Ja, jeg turte bare ikke å si det sjæl. Jeg hadde motforestillinger mot å binde meg. Da jeg ble 47, tenkte jeg at tiden var inne. Unnskyld meg.

Det er barnebarnet Michelle som ringer. Vent litt, så får du Ann-Mari.

– Jeg har ikke ofret så mye tid på barna som jeg burde. På den annen side har det gått bra. Den ene er bygningsingeniør og den andre advokat. Jeg har delt min formue i to og gitt dem halvparten hver. Fortsatt har jeg noen hundre millioner i aksjer, men ▶

Jeg pleier å si at rikdom forplikter. Mange ser ut til å ha glemt det.

forplikter. Mange ser ut til å ha glemt det. Det er skammelig at styrtrike folk flytter til utlandet for å slippe noen kroner i skatt. I sin tid betalte jeg 80 prosent. Hverken jeg eller andre døde av det. Begge mine sønner betaler nå mer i skatt enn de tjener. De har ikke tenkt å flytte av den grunn. Det er urimelig når noen av de rikeste bare sitter på pengesekken. Selvfølgelig er det mye som går til tull og tøys, hva enten det er hytte med 34 dasser eller kystvaktskip med 34 manns besetning. Selv har jeg hytte i Jotunheimen, ved

jeg handler mindre enn før. Min oppfatning er at jeg får dårlig kurs hvis jeg selger. Da er det like greit å la være.

– *Hvordan fant du på å kjøpe hele Holmlia?*

– En tusenkunstner som het Erling Jensen ble klient hos meg. Den gang bygde han om engelske landgangsbåter til fraktestartøy langs norskekysten. Etterpå kjøpte han en russisk isbryter for å gå opp nordøstpassasjen. Han var tjukk av ideer, denne Jensen. Lurer på om han endte nedi Tripoli. Han hadde en forkjøpsavtale på Holmlia og Nordre Ås Gård. Ettersom han ikke hadde tid til å stelle med det, kjøpte jeg avtalen og begge eiendommene til utbygging. Jeg betalte 30 øre målet, kan jeg tenke meg, da jeg kjøpte Holmlia. Allerede i 1954 solgte jeg de ubrukte delene til Oslo kommune for mellom 30 øre og to kroner kvadratmeteren. Grunnen til at jeg solgte var at jeg hadde brukt opp vannet. De kunne tidligst love mer vann om ti år. Det hadde ikke jeg tid til. Forresten beholdt jeg styringen av fire blokker der ute. Egentlig har jeg tjent på alt jeg har drevet med.

– *Men dro du noen gang til inkaenes rike i Peru, slik du drømte om?*

– Jeg kom meg aldri dit. Nå kan jeg ikke dra. Det er for høyt. Jeg har trøbb-

” Arene i enecelle har gjort meg uvanlig opp-tatt av frihet. Derfor har jeg ikke hatt fast jobb siden 1945.

bel med pusten på grunn av kols. Kan ikke begripe hvorfor, jeg som ikke har røkt på 85 år. “Nå er du blitt så stor” sa mora mi da jeg fylte 12, “at nå skal du få lov til å begynne å røke”. Jeg røkte som liten, men slutta fort. Det er jo vondt som faen.

– *Men du bor jo på Skøyen, det mest luftforurensede sted i Norge.*

– Jeg tror du har rett. I sin tid hadde vi alle flyene til Fornebo over huset. Eksosen de slapp ut er kolsen min. Pluss alle bilene. Kan ikke være noe annet. Men det har aldri vært aktuelt for meg å flytte på landet. Jeg er bygutt og stolt av det.

Folk på Larres alder blir gjerne spurt om oppskriften. Haakon svarte blåbær og Imovane. I Larres tilfelle kan resepten se ut til å være å legge seg sent, sove lite, droppe frokosten, se mye fjernsyn, unngå jogging og avstå fra trening, hvitløk, vitaminer og kosttil-

skudd.

– Jeg heller til den oppfatning at jogging er livsfarlig. Selv om jeg er æresmedlem av Norges Skiidrettsforbund og ærespresident i Ishockeyforbundet, må jeg få si at det er en voldsom overdrivelse på gang. Før det første er det ikke nødvendig med så mye trening som folk bedriver. For det andre er det helseskadelig. Det er vanvidd når folk sykler eller flyr på ski seks ganger i uka. Før stod jeg ved Frogner kirke når det var maraton. Da ble jeg kurerert mot å jogge et helt år. Men jeg tar morgengymnastikk. Dessuten har jeg gått tur hver dag. Fra jobben gikk jeg alltid hjem. Ofte skjelte jeg ut meg sjøl for dumme ting jeg hadde gjort. Jeg kan ikke si at jeg har hatet noe menneske. Det er både tidkrevende og nedbrytende å være forbanna. Da blir du i dårlig humør sjøl, vet du.

Jeg sier navnet Selvaag for å sette Gamle-Erik på en prøve. Selvaag som ville bygge 500 leiligheter oppi veien her. Dertil behandlingen av sveitservillaene i Kruses gate, som Larre har engasjert seg i heftig favør av. Et øyeblikk ser det ut til at han vil uttale de ordene som gjorde ham uskikket til å være justisminister, men luringen henter seg fint inn.

– Jeg har aldri hatt noe vanskelig forhold til Selvaag. Det er Selvaag som har det vanskelig. Kabal og golf er i mine øyne uverdige livsutganger. Jeg leser og lærer noe nytt hver eneste dag. Det kan attpåtill være om Peru, selv om jeg aldri kommer meg dit. Min grandniese var i Peru for to år siden. Da hadde jeg bestemt meg for å bli med, men så ble kona dårlig i beina. Hun har gjennomgått fire operasjoner. Dessverre får jeg nok heller aldri sett terrakottahæren i Kina eller Kongenes dal i Egypt. Saken er at min kone forbyr meg å gjøre ting som er anstrengende. “Da fløtter jeg,” sier hun.

– *Tror du på det da?*

– Nei. Her har vi bodd i 46 år. Før hadde vi leilighet i Kirkeveien. Min betingelse for å flytte til et hus med hage var at jeg slapp å gå ut i den.

– *Har du ikke vært ute i hagen siden 1965?*

– Jeg har vært i hagen opptil flere ganger. Det er ikke så ille som jeg trodde. Nå har jeg så smått begynt å forberede alderdommen. Blant annet har jeg funnet frem 300 bøker jeg skal lese. Dessuten skal jeg begynne å sykle inne. I år har jeg fått seilt lite på grunn av været. Havseiler'n ligger på Dronningen. Problemet er at jeg ikke får noen til å være mannskap. Alle mine

venner er døde.

Erik Sture Larre kunne neppe vunnet annen verdenskrig, besørget nedleggelsen av Nasjonal Samling, gjenopprettet 66 aviser, sikret Nordmarka for folket, fikset fusjonen mellom Gjensidige NOR og DnB, og styrt et utall idrettsforbund hvis han ikke hele livet

” For det første er det ikke nødvendig med så mye trening som folk bedriver. For det andre er det helseskadelig.

hadde vært en stabukk av de sjeldne.

– Jeg hadde bukhinnebetennelse for 40 år siden. Det begynte med at jeg besvimte på do. Jeg ble kjørt til legevakten med sirene og lå der natta over. Kort tid senere besvimte jeg påny. Da ble jeg kjørt til Ullevål og operert for bukhinnebetennelse. I tiden som fange lærte jeg meg å besvime under forhør når smertene ble store. Det hadde sine fordeler. Skyggesiden er at jeg siden har besvimt ved store smerter. Nok av det. Da jeg lå nyoperert på Ullevål neste morgen, ville jeg hjem. Legen nektet å gi meg klærne. Jeg fikk tak i en frakk og overtalte en pasient til å ringe etter drosje. For å si det rett ut, så rømte jeg fra sykehuset med hele bandasjen og noe dreneringsgreier på magan. Det gadd jeg ikke å drasse på. Derfor dro jeg det av. Resultatet er et skikkelig arr midt i stripa som de ikke fikk sydd igjen. Saken var at jeg følte meg fanget. Da var det bare å rømme. Kona ringte til Ullevål og sa at jeg var helt umulig. “Har han først bestemt seg, er det kul i hælvetete,” sa hun.

I nesten tre timer har vi snakket når huslegen plutselig står midt i stuen med en veldig bukett. Larre har nettopp forklart at jeg gjerne må sende intervjuet til hans iPad når det foreligger. Nå betrakter Årets Osloborger 2009 blomstene i huslegens favn. Senest i fjor ble han beåret med Kongens Fortjenstmedalje.

– I dag er det ikke du som får oppmerksomheten, sier legen, for straks å skjerpe fornærmelsen: – Ja, du har vel kjøpt blomster til kona di!

Snedig og snartenkt kremter Lure Larre og sier:

– Kan du ikke si at vi har spleisa på'n?